

НАПРЯМИ РОБОТИ З СТУДЕНТАМИ У ПОЗНАВЧАЛЬНИЙ ЧАС

Науково-дослідницька робота студентів, безумовно, є однією з найважливіших форм навчального процесу. Наукові лабораторії та гуртки, студентські наукові товариства і конференції — усе це дає можливість студенту розпочати повноцінну наукову роботу, знайти по ній однодумців, з якими можна порадитися і поділитися результатами своїх досліджень. Так чи інакше, дослідницькою роботою займаються всі студенти вузів. Написання рефератів, доповідей, курсових, дипломних робіт неможливе

and similar papers at core.ac.uk

provided by Institutional Repository of Vadym Hetman Kyiv

циплін не зобов'язують студентів проводити більш глибоку наукову роботу та охоплюють лише їх незначну частину. Студент, який займається науковою і дослідницькою роботою, відповідає сам перед собою: тільки від нього залежить тема дослідження, строки виконання робіт, а також, що дуже важливо, чи буде закінчена робота чи ні. Студент, витрачаючи свій власний час, розвиває такі дуже важливі для майбутнього спеціаліста якості, як творче мислення, відповідальність та вміння відстоювати свою точку зору. І з боку викладача при цьому необхідні увага та підтримка, без яких студент не матиме зацікавленості (а, можливо, просто й не зможе) займатися «скучною наукою», якою здається майже кожна дисципліна на початкових стадіях її вивчення.

Уже протягом тривалого часу головним способом подачі навчального матеріалу є лекції. Але, з розвитком науки, постійними змінами в законодавчому полі цінність цих знань стає не такою актуальною. Тому, на нашу думку, викладачу необхідно не змушувати студентів запам'ятати лекцію, а потім переказати її на практичному занятті або іспиті, а навчити їх вчитися, щоб упродовж усього життя вони оновлювали власний запас знань. Однак проблема в тому, що, на жаль, багато студентів через низку причин не мають творчого підходу до навчального процесу. І складається така ситуація, коли лише декілька студентів вивчають додаткову літературу, працюють із документами й першоджерелами, а основна маса продовжує

вчитися «від сесії до сесії». Якщо ж викладач зосередить свою увагу на основній масі, то найбільш активні студенти можуть поступово припинити свої пошукові роботи і приєднатися до більшості слухачів.

Цю достатньо важку проблему можна вирішити шляхом організації наукового гуртка з відповідної дисципліни. Викладач у цьому разі відразу вирішує два головних завдання: надає можливість обдарованим студентам проявити себе, оскільки науковий гурток не обмежує своїх членів у виборі теми дослідження, та не боїться приділити більше уваги основній масі учнів, що, в свою чергу, може виділити в колективі нові таланти, які також стануть членами наукового гуртка. В ідеалі, за великого бажання з боку викладача та відповідного досвіду, членами гуртка може стати практично вся група (і такі випадки були).

Цей напрям роботи зі студентами в позанавчальний час практикується вже понад три роки на кафедрі фінансів КНЕУ у ході вивчення таких дисциплін як «фінанси», «бюджетна система», «фінанси зарубіжних корпорацій», «місцеві фінанси», «податкова система» тощо. Але, попри переваги такого підходу в навчанні, за цей час стали відомі і певні недоліки цієї роботи. До них ми б віднесли надто декларативний характер обрання тем, що виносяться викладачем на обговорення. Тому, викладачеві потрібно разом зі студентами обговорювати напрями наукових досліджень, що ще більше спонукатиме студентів до пошукової роботи. Крім того, потрібно вдосконалити систему заохочення найбільш активних студентів. Ці кроки, на нашу думку, дозволять ще змістовніше підійти до вивчення і опрацювання навчального матеріалу.

*Н. Ю. Бутенко, канд. екон. наук, доц.,
кафедра педагогіки та психології*

УМОВИ ТА ФАКТОРИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Результат будь-якої справи суттєво залежить не стільки від того, які висуваються завдання, а переважно від того, як організована діяльність з досягнення цих завдань. Тому перехід до індивідуалізації у навчальному процесі, який є таким приваб-